

Avalon-Flash

Informatieblad van Speleoclub Avalon vzw – Jaargang 2 – Nr 16

Inhoud:

- **Fagnoules (Paul)**
- **Lembrée 2-daagse + Fagnoules (Paul)**
- **Lembrée (Dago)**
- **Fagnoules (Paul)**
- **Avalon's EHBO-kit (Annette)**

Perte 144 begint meer en meer op een waterput te trekken

Voorwoord

Opmerkingen en nieuwe verhalen zijn steeds welkom op het welgekende e-mail adres.

Fagnoules

Door het oog van de naald, een bijna ongeval

17/5/2007 - Door Paul

Met vijven naar de Fagnoules, op een donderdag nog wel (een feestdag ...). Flink wat materiaal te sleuren want er ging op twee fronten worden gewerkt: Perdolan en Cheminee de l'Echo. Voor Dirk was het zijn eerste kennismaking met onze ontdekking, maar als een volleerde eend zwom hij al kwakend door de Siphon Exterminé. Sifon die overigens flink aan het verzanden is: vorig jaar liep je op het diepste punt nog recht op, nu moet je daar al gebukt lopen. Nog een paar jaar en we gaan daar als limbo-dansers door moeten. Enfin, weinig aan te doen, het was voorspeld en er zal altijd wel plaats blijven om te passeren, al is het kruipend à la "Boyau Harakiri" in de Bretaye.

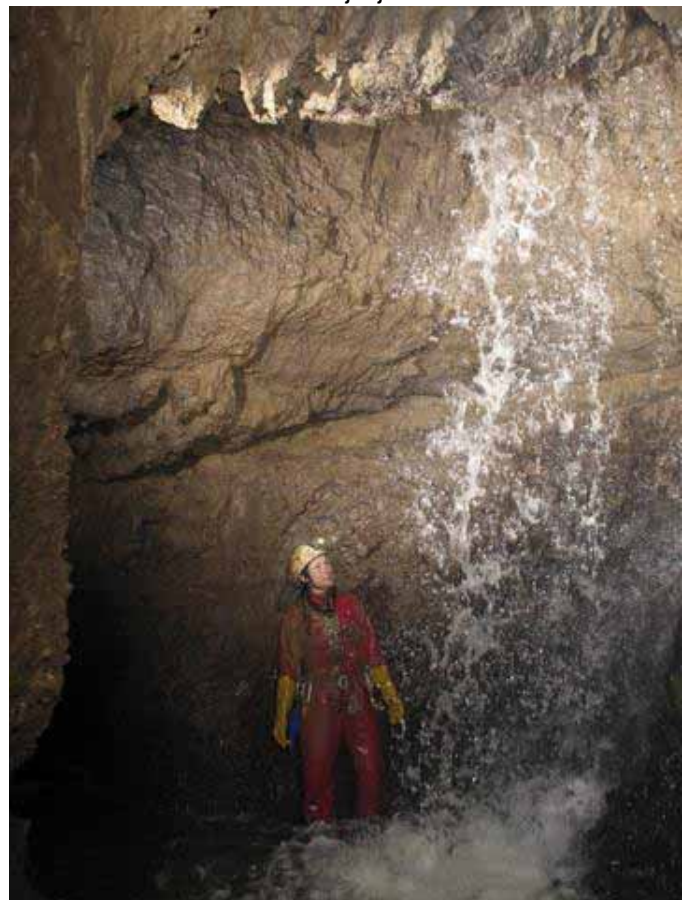
Eerst ging ik met Dirk het actief in, om bovenaan de waterval het stuk rode ribbelbuis los te maken dat daar nog zat. Het andere trio (Dago, Mich en Bart) zorgde beneden voor deskundige opvang ervan en tegen dat wij weer uit het actief waren, stonden zij al met die 15 m lange buis aan het begin van de Galerie Perdolan. Ik haastte me naar de terminus ervan, om de nodige voorbereidingen te treffen voor de juiste aankoppeling op het andere stuk rode buis dat er nog lag. Na een half uurtje moeizaam over en weer gesleep van buizen, accu's en andere broel waren de twee buizen aan elkaar gezet (totale lengte 25 m), snorde de ventilator vol plezier en werd de werkplaats vakkundig geventileerd en verlucht. Vandaag zou er geen Perdolan aan te pas moeten komen.

Dirk en ik lieten het trio gravers achter en gingen dan naar de cheminee aan de waterval. Zoals insiders weten: 15 m ultra-vettige kruipgang, dan zeer sterk dalend (allemaal uitgegraven, dank u), 2 m horizontaal en dan een cheminee omhoog met "echo om van in je broek te doen"- dixit Mich, maar vooral een paar honderd kilo blokken die ik-weet-niet-hoe twee meter hoger "vast" hingen en klaar om je te vermorzelen.

In het laagste punt stond zeker 30 cm water, maar van vorige keer wisten we dat er links achteraan een klein gaatje was waarin dat kon weglopen. Een uurtje later was alle water weg, was dat gaatje "een gat" geworden en was er ook een kruiwagen of twee modder weggehaald die in de cheminee omlaag was gevallen. Dan kreeg Bibi de twijfelachtige eer om in het grootste blok boven mijn hoofd een gat te boren. Het is blijven hangen, anders las je mijn verslag nu niet. Ik had een curryworst "special" geprepareerd want ik wilde dat blok van de eerste keer tot gruis zien springen.

Na de boem maakten we dat we wegwamen, de atmosfeer zou hier de komende uurtjes niet gezond zijn, want deze galerij is amper geventileerd en dat zet toch wel een domper op onze hoop om hier een groot vervolg te vinden.

Beneden de waterval ruimden we allereerst eens flink op, pompierdarmen oprollen enz. We vulden een kit met materiaal dat naar buiten mocht gebracht worden, en lieten als signaal voor de anderen de andere kitzak met ons eigen materiaal en boormachine beneden aan de waterval achter. Niet dat ik me zorgen maakte dat ze op eigen houtje daarboven zouden gaan kijken: dat idee leek me zo onwaarschijnlijk.

De waterval : het blijft een machtig schouwspel

Dirk en ik zijn dan rustig aan met een boel materiaal terug richting uitgang gegaan. Al dat spul hebben we achtergelaten boven in de Salle des Arcs, en daarna had Dirk recht op een toeristische toer in de "amonts". Met de nodige aandacht voor de verschillende geologische fenomenen, bv. de unieke limonietafzettingen tegen het plafond. Het toertje was plezant want er was nogal wat water en men kon zien dat het heel recent vrij hoog had gestaan. Na de "amonts", rustig aan terug (voor de derde keer door de sifon dus) om eens te gaan zien hoe het met de gravers in de Perdolan stond. Ik schatte dat die het er ver voor bekeken hadden, want ze waren al wel een paar uur bezig en de

drie loodaccu's voor de ventilator moesten nu bijna leeg zijn.

Groot was de verrassing toen we daar niemand aantroffen, nog groter de verrassing toen we het trio van de andere kant hoorden terugkomen en achteloos aankondigen: "die blokken hangen daar nog". "Wat...? Zijn jullie daar gaan kijken?" Ik kon het echt niet geloven, dat iemand zo in staat zou zijn om in zo'n dalend gangetje te kruipen waarin amper een uur gewerkt was met zwaar spul.

Dago en Bart gaven toe: "We dachten dat jullie daarboven zaten".

Aha nu kwam de kat op de koord. Uit angst om "iets" te missen, riskeerde dit duo daar dus zijn leven.

"Alsof wij daar première zouden gaan doen zonder jullie te komen roepen!"

Ik was ronduit aangeslagen. Overduidelijk is het nog niet voldoende doorgedrongen hoe levensgevaarlijk CO wel niet is. Vier doden vorige maand in een grot in Servië blijken nog niet voldoende duidelijk te zijn.

Enfin, aangezien ons duo hier nog levend stond en als "koolmijnkanaries" had bewezen dat de atmosfeer weer adembaar was, ben ik er ook eens gaan zien.

De lucht was nog steeds niet goed, en wat erger was: het grootste blok was totaal gebarsten, echter in veel te grote stukken en heel dat boeltje hing er nog, de situatie was nu echt wel vrij hopeloos. Onmogelijk er opnieuw in te boren of zo.

Enfin, niks zo geïnspireerd als een speleo en een uur later volgde een nieuwe poging tot desintegratie.

Tot mijn grote vreugde hoorde ik een pak puin omlaag vallen, en dan, een seconde of 5 later, een "dreun" van een groot blok dat ook nog viel. Hopelijk is nu alles weg. Volgende keer weten wat er daarboven te beleven is! Gauw terug naar buiten, de anderen waren zich nog aan het omkleden aan de auto. Een vermoeiende dag, hopelijk kunnen we de volgende keer een stuk opschieten in de goede richting.

Het graafwerk in de Galerie Perdolan had overigens ook nog niet voor een doorbraak gezorgd. Men was een dikke meter gevorderd, er kwam weer wat meer lucht ruimte boven de kleivloer, maar de gang bleef lichtjes dalen, en dat is geen goed teken. Het ventilatiesysteem had goed gewerkt.

Wordt vervolgd.

Lembrée & Fagnoules lang WE

Driedaagse met Pinksteren 26/5-28/5 – door Paul

Jammer genoeg met een zeer magere opkomst: enkel Paul en Bart. Peter VDB. kwam zondag ook een dagje af.

We stelden onze tent op aan de Ferme de la Lembrée. Met dank aan Marc om ons daarvoor toelating te geven.

Zaterdag 26/5 werkten we heel de dag in pette 147. Omdat de Lembrée in lichte crue stond wegens een onweer gisteravond, konden we niet aan 144 werken. Die hadden we nl. willen stabiliseren en daarvoor had ik een halve remork materiaal bij.

In 147 werkten we als gek, 's avonds waren we doorheen de nauwe spleet (1m50 lang) waaruit de tocht kwam en hadden we zicht op een naar rechts draaiende spleet die grotendeels opgevuld was met modder en klein puin. Mits graven was deze ruim genoeg. Echter gauw bleek dat de tocht vanuit een centimeterbrede spleet in het plafond kwam. En dat plafond daar durfden we amper naar kijken, laat staan een gat in boren. Teleurstellend...

Enfin dat gat heb ik er toch maar in geboord. Zot zijn doet niet zeer. Een kwak modder in mijn oog was gelukkig al dat omlaag viel.

Pas om 19u gestopt, hondsmoe naar de tent. Lokerse paardenworsten in tomatensaus: njam njam.

Heel slechte nacht vanwege "iets" in mijn oog dat heel hinderlijk was. Om 1u 's nachts mijn oog liggen spoelen met Spa Reine, geen beterschap. Sorry Bart, voor de verstoorde nachtrust.

Zondag 27/5: Peter V was er nu ook, en met goede moed begonnen we met ons metselwerk aan de ingang van de 144. Echter we hadden amper ons eerste blok gemetst toen de Lembrée plots weer begon te stijgen. Binnen de 5 minuten was het weer een crue-beek van

Een enorme berg puin, ja ja dat komt allemaal uit Nr 147

5 meter breed. Blijkbaar had het vannacht stroomopwaarts weer fel geregend!

Inpakken en wegwezen dus, al onze zakken cement bij Marc onder het afdak gelegd, en weer naar 147 waar we opnieuw een hele dag werkten en groeven tot we groggy waren. De stapel puin en modder buiten wordt echt indrukwekkend.

Het gaat verder, in uiterst smalle spleten en tussen onstabiele blokken. Dit is (nog) geen grot. Zou die tocht niet gewoon van een paar gaatjes komen, wat hoger in de helling? Maar waarom dan zo koud? Vandaag was de tocht 9,0 °C, iets warmer dan vorige keer.

Weer pas tegen 19u gestopt, frieten gaan eten, en weer vroeg onder de wol voor een even slechte nacht vanwege stekend oog. Ditmaal om 2 u 's nachts weer mijn oog uitgespoeld... Sorry Bart.

Maandag 28/5: Bart en ik naar de Fagnoules voor de "grote" première in de cheminée de l'Echo. Even gestopt bij Dagobert in Sinsin, om hem wat waterchtig te maken.

In de Fagnoules was er weinig water. Eerst wetenschappelijk werk: CO₂-metingen! Met Draeger-pompje en meetbuisjes. Ter info: normaal is er 0,03 % CO₂ in de lucht. In de Fagnoules is het wel een ander paar mouwen! 0,4% in de Salle des Arcs. Reeds tamelijk veel vond ik, want is toch nog dicht bij de ingang en daar zou je buitenlucht verwachten. 1,0% in de grote galerij post-sifon. En 2,0% ten einde de Galerie Perdo-lan! Voilà nu weten we ineens waarom we daar zo liggen te hijgen.

Vervolgens naar de waterval en "de cheminee". De cheminee zat onderaan potdicht, onze knal van vorige week had niet alleen alle puin doen vallen, maar ook vele kruiwagens nat grint. En dat alles lag in 30 cm diep water. Kortom twee uur lang met ons beiden bakken en bakken blubber en puin geschept. Nog nooit eerder in zo'n modderpoel liggen spartelen. Finaal konden we in die cheminee zien: hij was totaal vrij, en het leek er heel ruim boven. Bart als eerste omhoog. Gauw volgde de ontnuchtering: geen vervolg. Ik ging ook zien, inderdaad, de cheminee is in pure rots gevormd, zeker 2 meter diameter en 6 à 7 m hoog. Maar het is een hermetisch gesloten klok. Zeer jammer maar niet onverwacht, die echo heeft me van in het begin weinig vertrouwen ingeboezemd. Topo zagen we niet zitten, de modder zat tot in mijn reet. Na een grote schoonmaak onder de waterval, toch nog eens naar de Siphon Moche gaan zien. 5 meter ervoor rechts vond ik een klein spleetje met een donker gaatje. Kortom we hebben daar nog 2 uur gegraven om finaal in een klein chemineetje te komen, dat weinig perspectieven biedt om de sifon te passeren. Grote schoonmaak nummer twee en naar buiten. Ik was echt geradbraakt na zo'n drie zware dagen en te weinig slaap. Thuisgekomen mijn oog geïnspecteerd en jawel diep in de plooi tussen ooglid en oog zat een klein rotsfragmentje. Eens dat eruit was ik weer een ander mens. Ongelooflijk hoe zo'n 0,3 mm² klein korreltje een mens zijn humeur en slaap 3 dagen lang kan vergallen. Enfin het was toch wel plezant, het weer viel reuze mee en we kampeerden op een mooie plek. Voor herhaling vatbaar, liefst met wat meer volk.

Lembrée

Bob de bouwer toestanden – door Dago

Onder het motto "Bob de bouwer, kunnen wij dat maken? Nou en of!!" trokken Paul, Dirk en Dago richting Lembrée. Als volleerde bouwvakkers palmden we na aankomst zo wat heel de rivierbedding in met onze karrenvracht materiaal. De cement werd gemaakt en we vlogen erin. Paul eerst beneden en Dirk en ik boven. Na enkele uren van passen, meten, metselen hadden we al onze cement en mortel opgebruikt en moesten we wel ophouden. Maar we zijn goed opge-

schoten en onze grotingang heeft nu meer de allures van een waterput. Het volgende werk is het plaatsen van het luik.

De binnenkant van onze waterput, euh sorry ingangspot.

Ondertussen werd er ook geheel beneden gewerkt en schoten we daar ook goed op. Heel de linkse zijwand is over bijna een meter gebarsten en na heel wat gewrik dondert heel de plaat naar beneden. Maar de plaat is veel te groot om er zo uit te krijgen en dus zwoegen Paul en ik wel een uur om deze joekel eruit te krijgen. De joekel mag dan wel al een deel van zijn pluimen verloren zijn (lees als heel wat brokken eraf) maar uiteindelijk moeten wij de handdoek in de ring gooien. Het blok blijft te groot en te zwaar om het eruit te krijgen. Dat moeten we volgende keer maar oplossen.

Maar de meander is toch al breed genoeg en Paul kan toch al eens in het vervolg kijken voorbij het rechtse bochtje en wat hij ziet is al iets minder smal, volgende keer nog een formaliteit in de rechtse wand en we zijn dat rechtse bochtje voorbij en kunnen we in het volgende linkse bochtje kijken. 't Zijn daar echte S-bochten in dat meanderke. Maar we komen er wel. Volgende keer doen we zeker 1 meter première, net zoveel als vandaag dus.

Tussen de werken door zijn we ook nog eens gaan kijken naar de andere chantiers. In de 147 werden de werken bewonderd. De vorige keer dat ik er was keek ik nog in een spleet van 7cm breed vandaag kruip ik daar gewoon door. Niet dat ik zoveel ben afgevallen, nee heel die spleet is vakkundig omgetoverd tot een comfortabel gangetje. Daarachter komt de koude tocht vanuit 2 plekken naar beneden. Het vervolg zit daar ergens achter maar 't zal ook hier niet simpel zijn. Paul en Dirk zijn ook nog de (reeds gekende) perte ingedoken aan het bruggetje om dan het stuk stroomopwaarts te gaan bekijken. Na een dik halfuur kwamen ze als 2 modderduivels terug tevoorschijn. Ze brachten niet alleen een pak modder mee maar ook de melding dat dat grotje nooit volledig uitgeëxploreerd is. Op verschillende plaatsen werden evidente vervolgen gesignaleerd. Waarom hier nooit aan gewerkt is, is ons tot op heden een raadsel. Paul loopt sowieso al een tijdje rond met het idee om heel die grot eens te topografe-

ren dus dan kan die verdere exploratie er ook wel van af. Wie die topo gaat doen moet wel tegen een portie modder kunnen want de condities zijn alles behalve proper. Waarom Paul naar mij stond te kijken toen hij dit vertelde is mij een raadsel, of zou mijn eerste probeersel van een topo tekenen er iets mee te maken hebben?

Fagnoules: Siphon Mochedag

Siphon Moche: een formaliteit (Door Paul)

Het droge weer van de voorbije weken had me geïnspireerd om eindelijk eens een poging te doen om de Siphon Moche leeg te pompen en mijn "partners in crime" waren Dirk, Mark en Peter C.

Anderhalf uur later dan normaal op weg, wegens gaan stemmen en defecte stemcomputers. Dus dat zou een korte maar hevige poging moeten worden. Ik had wat twijfels. Zou er niet teveel water zijn? Want het had de voorbije 2 dagen zwaar geonweerd in België en het was duidelijk: enkel bij extreme droogtecondities kon ons plan slagen. Ander probleem was dat de twee 70 mm pomperslangen, die de duikers in 2006 voor ons door de sifon hadden getrokken, mogelijk bedekt waren geraakt met een dikke laag sediment (wegens onze graafwerken boven de sifon), en dus misschien geen water meer gingen doorlaten.

Een beeld dat binnenkort thuis hoort in de geschiedenisboeken

In Awagne blijkt toch wel een microklimaat te heersen want de grond was hard en droog. Mark geraakte zelfs met de auto doorheen de modderplas in de bocht zodat

we de stroomgroep aan de doline konden afzetten. De groep werd gestart, en geladen met de nodige zakken materiaal gingen we op weg. Aan de dam bleek dat het debiet inderdaad laag was. Oef...

Onderweg werden nog wat zware spullen opgepikt (pompen e.d.) en we arriveerden een half uur later aan de waterval. De pompen werden even getest in de rivier, want die dingen lagen al een jaar stil, en ik had ook berekend dat er een spanningsval van minstens 13 Volt was door de lengte van de elektriciteitskabel. Maar ze pompten allebei, echter niet al te fors. We gingen direct aan de slag. Een pomp in de sifon zelf, een andere pomp een meter of 7 ervoor. We maakten daar een kleine dam met rotsblokken en een stuk zeil, zodat er een soort bassin werd gecreëerd. En pompen maar. We moesten dus niet enkel de sifon leegpompen, maar ook het volledige aanstromende debiet van de rivier kunnen verzetten. Een uitdaging, zonder meer. Heel gauw zagen we dat het waterniveau begon te zakken. Op een mum van tijd daalde dit wel 7 cm.

Het zag er naar uit dat ons plan ging lukken. Omdat ik van plan was om, van zodra de sifon droog kwam, er een grote 15 cm dikke darm door te leggen (met het oog op latere kanalisatie van de rivier), lieten we Mark bij de pompen en gingen we met drie die darm halen. Het ding lag voor de sifon 2, en het transporteren van het loodzware, 30 m lange kreng bleek een uitputtend karwei. Trekken en sleuren maar. We waren er zeker een half uur mee bezig, en dachten dat de sifon intussen wel moest leeggepompt zijn. Echter niets was minder waar: Mark zat er sip bij want het niveau was zelfs weer gestegen. Verdornd, ons plan ging mislukken, dat stond vast. We overliepen alle mogelijkheden. Wat kon er toch mis zijn?

Zouden de pompslangen dan toch door de modder worden dichtgeknepen? We trokken eraan in de hoop ze uit de modder te trekken, doch ze gaven geen krimp. We herpositioneerden de pompen, probeerden en experimenteerden wat we konden, maar het ging niet. Het niveau zakte in het beste geval 5 cm. We wisten dat er voorbij de sifon een watervalletje was van een meter hoog. De duikers hadden de darmen tot daar gelegd. Misschien hadden we ze net iets te ver teruggetrokken, en liep het water terug de sifon in? Of zat er ergens een knik in? Of draaiden de pompen toch maar op halve kracht? Het was duidelijk: de pompen konden het debiet net niet aan.

Toen kreeg ik een inval. Ik had namelijk, nog een "multifunctioneel" stuk materiaal meegenomen, voor het geval dat. Een stomme nylon bache, van 4 op 4 m. Als we nu eens de rivier afdamden, na de waterval. Misschien konden we dan gauw de sifon leegpompen en toch al iets zien of doen? We gaven dit plan niet veel kans. Als je die neerdonderende waterval ziet, besef je dat je dat water hooguit een paar minuten kan tegenhouden. Enfin, proberen maar. Een meter of 15 stroomafwaarts van de waterval, maakten we met grote stenen een muurtje van zowat 40 cm hoog. De bache erover, alles goed vastleggen met stenen, en inderdaad: 90% van de rivier werd tegengehouden. Achter de dam begon zich een lang meer te vormen. Aan de sifon zagen we het water zienderogen zakken. De pompen hadden er terug zin in! Na 5 minuten bleek de dam nog steeds niet aan het overlopen, en hoorden

we de typische klotsgeluiden van een sifon die vrijkomt. Tot onze verbazing was hij helemaal niet diep: hooguit 30 à 40 cm. Het was gewoon een brede, heel lage blubbergang, bijna onpasseerbaar laag. Al gauw lag ik in de blubber, en keek ik in extase naar een zwart gat een paar meter verder: het vervolg! We begonnen als gek te graven, bak na bak modder werd uit de sifon gehaald. Ons geluk bleef maar duren: we konden bijna 10 minuten lang werken vooraleer het bericht kwam dat de dam begon over te lopen.

OK, zet de dam maar open! En binnen de 30 seconden kwam er een donderende tsunami aanrollen, kubieke en kubieke meters kolkend water vulden in een handomdraai de sifon en spoelden deze vast en zeker goed proper.

Dit ritueel (dam dichtleggen, sifon leegpompen, 10 minuten graven en "flushen") herhaalden we diverse keren. Mits verplaatsing van de dam nog meer stroomafwaarts, en nog wat ophogen ervan, kregen we zo een venster van 20 minuten ter beschikking. In die tijd kwam er achter de dam een 20 m lang meer te staan, van wel 50 cm diep en 2 à 3 meter breed. Tientallen kubieke meters water...

Na de derde keer werd het me te machtig, de passage lonkte en hop ik was erdoor. Dirk volgde in mijn kielzog. De sifon was heel kort, hooguit 2 meter lang, en dan bleef het nog wel 7 m heel laag: dit was de voute-mouillante waarover de duikers hadden gesproken. De bodem bestond uit grint en al direct bleek dat de pomp slang er wel 30 cm diep inzaten. We haalden ze eruit. Toen bereikte ik de kleine waterval, die toch wel 1m50 hoog was. Hier bleken de pompdarmen in een knik te hangen, een euvel dat ook gauw hersteld was. De galerij vervolgde uitnodigend, magnifiek gecorodeerd. De première lonkte (voor ons was dit toch première) en na een blik op mijn uurwerk stoven we allebei verder: we hadden nog 3 minuten! De gang werd hoog, zeker 5 meter. Een druipsteencoulee bedekte de rechterwand. Na 30-40 m was het liedje uit en bereikten we de sifon 6, waarin een duiklijn vertrok. Onze tijd was op. Rap terug naar de anderen. De dam stond nog niet vol, dus we groeven nog flink, lieten de zaak nog eens doorspoelen en toen was het de beurt aan Mark en Peter om te genieten van de "Galerie du temps qui passe", zoals duiker Michel ze had gedoopt. Intussen bekeek ik goed de sifon, en besloot dat de eliminatie ervan een formaliteit was. Met wat geluk, twee sessies werk. Het dak eraf over 1m50 à 2 meter, en dan aan het watervalletje een stuk van de vloer blazen, om aldus de voute-mouillante te doen zakken. En dan... die volgende sifon aanpakken zeker?

Het was intussen bijna 17u, we hadden nog een hele opruim voor de boeg. De dam werd voor een laatste keer opengegoot en met plezier zagen we de "tsunami" voor de zoveelste keer door de collecteur donderen.

Buiten was het nog steeds droog en zonnig weer. De dag eindigde, hoe kan het anders, op een terrasje. Het was weer een historische dag, een mijlpaal in de explo-

ratie van de Fagnoules.

Avalon's EHBO - Kit

Over het gebruik van pijnstillers en de inhoud van de grot-EHBO door Annette

Onlangs bij een ongeval in den Bernard diende Anemie druppeltjes Valtran toe aan het slachtoffer Marc. Deze druppeltjes worden toegediend op een klontje suiker. Op zich niets mis mee, want Marc was er niet te erg aan toe en het heeft hem geholpen.

Men moet echter weten dat bij een slachtoffer dat heel veel pijn heeft de maagwerking kan stilvallen. Dit heeft tot gevolg dat de toegediende pijnstillers niet gaan worden verwerkt door de maag, niet gaan worden opgenomen door het organisme en dus geen effect gaan hebben. Omdat men het slachtoffer toch van zijn pijn wil afhelpen geven we er nog een dosis pijnstillers bij en dit kan dan leiden tot overdosering wanneer de maag terug in werking treedt!

Daarom zijn pijnstillers die in de mond oplossen, de zogenaamde sublinguale of orodispergeerbare middelen, te verkiezen. Deze komen onmiddellijk in de bloedbaan terecht en zullen werken. Wel moet men altijd eerst een shocktoestand behandelen en dan pas mag men pijnstillers toedienen. Na het slachtoffer medicatie te hebben toegediend moet men het goed in het oog blijven houden.

In vorig nummer van Spelerpes (2/2006, p.57) verscheen een artikel over dit type van pijnstillers, ik raad nog eens iedereen aan dit te lezen. Hier wordt uitgelegd wat je voor lichte, hevige en acute pijn kan gebruiken en hoe; en wat de gevolgen kunnen zijn. Deze medicijnen zitten trouwens ook in de grot-EHBO's van Avalon.

Maar weet iedereen wel wat er in die EHBO's te vinden is? Dit kan nochtans handig zijn wanneer je in een noodsituatie plots dringend iets nodig hebt zoals een steriel kompres of een drukverband... De inhoud staat op de onderkant geplakt en nog eens aan de binnenkant van het deksel, tevens vind je een beknopte gebruiksaanwijzing van de sterke pijnstillers terug aan de binnenkant van het deksel. Op ieder apart zakje staat vermeld wat je erin vindt.

Het kan misschien geen kwaad om thuis eens rustig de EHBO uit te laden en te bekijken wat er nu allemaal in die doos zit.

Wanneer je de EHBO gebruikt, probeer dan proper te werk te gaan, achteraf alles netjes terug in te laden (ik weet dat dit niet evident is vermits het een echte puzzel is). Let er goed op dat bij het sluiten niets tussen het deksel zit anders is de doos niet waterdicht gesloten en wordt de dichting beschadigd.

Als je iets uit de EHBO hebt gebruikt, meld het me dan zodat deze terug kan worden aangevuld.

Inhoud grot-EHBO

Buikloop	Immodium Instant
Misselijkheid	Motilium Instant
Buikkrampen	Buscopan
Pijn/Koorts	Perdolan / Dafalgan 1g
Keelpijn	Medica
Krachtige pijnstiller	Tradonal Odis 50 + Dafalgan odis 500
Brandwonden	Zalfcompres
Ontsmetting	iso-Betadine of Iodonine / Reinigingsdoekjes
Waterzuiveringstabletten	micropur
Pleisters + Waterdichte pleisters	
Drukverband	
Bloedstelpend kompres	Spongostan
Hechtingen	Steri-strip 3 x 6mm 3 x 3mm
Rekverband	
Rol Sparadrap	
Steriel kompressen	5cm x 5cm
Schaartje / Gillettemesje / Pincet	

